

BECKY
CHAMBERS

UN LUNG
DRUM SPRE
O PLANETĂ
MICĂ ȘI
FURIOASĂ

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU VOICESCU

S P E C U L A T I V
H E R G B E N E T

2017

În săptămâna următoare în aerul său sănătos și sănătos își aduce sănătatea în viața lui. În săptămâna următoare își aduce sănătatea în viața lui. În săptămâna următoare își aduce sănătatea în viața lui. În săptămâna următoare își aduce sănătatea în viața lui. În săptămâna următoare își aduce sănătatea în viața lui.

Ziua 128, anul 306 Standard AG

TRANZIT

In timp ce începea să se trezească în micuța capsulă de navigare, își reaminti trei lucruri. Primul: călătorea prin spațiul deschis. Al doilea: era pe cale să înceapă o nouă slujbă, una de care nu avea voie să își bată joc. Al treilea: mituise un funcționar guvernamental ca să primească o nouă identitate. Niciuna dintre aceste informații nu îi era proaspătă; însă, chiar și aşa, nu poți spune că sunt gânduri plăcute lângă care să te trezești din somn.

Nu ar fi trebuit să se trezească, nu timp de o altă zi, pe puțin, dar asta și se întâmpla rezervând zboruri ieftine. Zboruri ieftine însemna o capsulă amărâtă, alimentată de combustibil amărât, cu sedative amărâte menite, chipurile, să te adoarmă buștean. Drept rezultat, oscilase de mai multe ori de la lansare între momente de reverie și de conștiință – o clipă de confuzie, imediat o alta căzând în adâncul somnului, tocmai când era pe cale să înțeleagă mai exact ce i se întâmpla și unde se afla. Capsula era cuprinsă de beznă și nu existau ecrane de navigație care măcar să pâlpâie un pic. Nu avusese niciun reper pentru a-și da seama cât timp trecuse între fiecare aceste semi-treziri sau cât mai exact a călătorit, nici măcar dacă într-adevăr călătorea, și nu staționa, în fapt. Gândul asta îi produse o stare puternică de anxietate și de rău fizic.

Privirea i se limpezi suficient cât să se uite mai atent spre fereastră. Obloanele erau trase, blocând orice

Respect pentru oameni și cărți

posibilă sursă de lumină. Știa și că nu aveau de unde să fie lumini. Se afla în mijlocul nemărginit al spațiului. Nicio planetă cuprinsă de freamățul zborurilor, nicio pistă de aterizare, nicio sclipire a vreunei nave aflate pe vreo orbită. Doar pustiul, un oribil pustiu umplut cu nimic altceva în afara ei și a unor roci trecătoare.

Motorul se zgudui pregătindu-se de un nou salt în substrat. Sedativele își refăcuse simțită prezența, trăgând-o din nou în agitația somnului. Coborând către vise, se mai gândi o dată la noua ei slujbă, la toate minciunile, la chipul funcționarului privind-o înfumurat în timp ce ea îi transfera în cont creditele. Se temuse că poate nu fuseseră destule. Trebuia să fi fost. Trebuia. Plătise deja mult prea mult pentru greșelile care o urmăreau fără vina ei.

Pleoapele își se închideau. Sedativele o cuprinseră. Capsula – probabil – își continua drumul.

Ziua 129, anul 306 Standard AG

O NEMULTUMIRE

Trăitul în spațiu era orice, dar nu liniștit. Pământenii nu aveau cum să se aștepte la aşa ceva. Pentru toți cei crescuți la solul planetelor, dura mult timp până ce se obișnuiau cu foșnetele și hurducăiala unei nave, cu ambiianța continuă ce venea la pachet cu trăitul înăuntrul unei mașinării. Dar pentru Ashby astfel de sunete erau la fel de obișnuite precum propriile bătăi ale inimii. Își putea spune când mai exact era momentul să se trezească doar după felul în care șuiera aerul filtrat de deasupra patului său. Când rocile loveau învelișul exterior, cu tiparul lor familiar, știa deja care puteau fi ignorate și care puteau fi problematice. După cantitatea de purici picnind comunicatorul, putea spune la ce distanță se afla interlocutorul său. Astea erau sunetele vieții spațiale, o notă de subsol a vulnerabilității și a distanțelor. Erau reamintiri ale fragilității simplului fapt de a fi viu. Însă astfel de sunete însemnau și siguranță. Absența sunetului însemna că aerul nu mai curge, motoarele nu mai merg, pânzele progravitatului nu îți mai mențin tălpile la podea. Liniștea aparține vidului de afară. Liniștea e moarte.

Mai erau și alte sunete, încă, sunete care nu erau produse de nava în sine, ci de oamenii care o locuiau. Chiar și pe culoarele infinite ale marilor ferme spațiale puteai auzi ecurile conversațiilor din apropiere, pașii pe pardoselile metalice, bufniturile infundate ale vreunui

tehnician cocoțat în mantaua pereților, gata să repare cine știe ce circuit nevăzut. Wayfarer, nava lui Ashby, era suficient de cuprinzătoare, dar minusculă comparativ cu ferma pe care crescuse. Când a reușit să o cumpere pe Wayfarer și i-a găsit pentru prima dată un echipaj, chiar și el a trebuit să se obișnuiască cu imediata vecinătate a camerelor de dormit. Totuși, zumzetul constant al oamenilor lucrând și râzând și certându-se tot timpul în jurul lui devenise parte din confortul zilnic. Afară, în larg, era mult prea mult gol de o parte și de alta, aşa că până și cel mai călit spațial se putea trezi uneori că privește umil și cu venerație la vidul picurat cu stele ce-l împresooră.

Ashby primea cu bucurie zgomotul. Era reconfortant să știe că nu e niciodată singur pe navă, mai ales ținând cont de treaba cu care se ocupa. Construirea găurilor de vierme nu era o profesie strălucită. Toate acele coridoare interspațiale care străbăteau întreaga Adunare Galactică deveniseră ceva mult prea comun, erau acum ceva de la sine înțeles. Ashby se îndoia că omul obișnuit acorda mai mare atenție străpungerilor decât unei perechi de pantaloni sau unei farfurii cu mâncare caldă. Însă treaba lui îi cerea să fie atent la tot ce presupune străpungeri și tuneluri, chiar să le țină la loc de vază printre preocupările gândurilor sale. Dacă ți-ai consuma prea mult timp mintea cu ce desemnau ele mai exact, imaginându-ți nava în care ești plonjând în și în afara spațiului, asemenia unui ac trăgând după el o ată... Mna, astea erau genul de idei care ar determina pe cineva să-și dorească să aibă cât mai multă companie gălăgioasă.

Ashby stătea în biroul lui, citind fluxul de știri, cu o cană de mek alături, când un anume sunet îi atrase atenția. Pași. Pașii lui Corbin. Pașii furioși ai lui Corbin, venind fix către ușa sa. Ashby oftă, își reținu iritarea și reveni la rolul de căpitan. Își păstră chipul neutru, cu urechile ciulite atent. Să vorbești cu Corbin cerea mereu o clipă de pregătire și o detașare considerabilă.

Artis Corbin era două lucruri: un talentat algeist și un complet dobitoc. Cea din urmă particularitate era crucială pe o navă transportor precum *Wayfarer*. O doză de combustibil ofilită spre maro putea face diferență între a ajunge cu bine în port sau a pluti în voia sortii. Jumătate din puntea inferioară a *Wayfarer* era umplută cu nimic altceva în afara cuvelor cu alge, fiecare dintre ele având nevoie de cineva care să le ajusteze obsesiv nivelul de nutrimente și de salinitate. Așa era singurul domeniu în care lipsa de grație socială a lui Corbin era în fapt un beneficiu. Omul prefera să stea toată ziua cu nasul în cala algelor, mormând tot felul de indici, muncind spre atingerea a ceea ce el denumea „condiții optimale“. Lui Ashby i s-au părut mereu suficient de optime condițiile, dar nu avea de gând să se pună în calea lui Corbin când venea vorba de alge. Costurile pe care le suporta Ashby pentru combustibil scăzuseră cu zece procente de când l-a adus pe Corbin la bord, iar puțini algeiști ar fi accepțat o poziție similară într-o navă de tunelare. Algele erau suficient de sensibile la un drum scurt, dar să îți păstrezi dozele sănătoase pe un transportor cereameticulozitate și anduranță, în egală măsură. Corbin ura oamenii, însă își iubea munca, iar la muncă se pricepea de minune. Pe caietul lui Ashby, asta îl făcea extrem de valoros. O extrem de valoroasă durere de cap.

Ușa se trânti de perete, iar Corbin țășni înăuntru. Sprâncenele îi erau îmbibate cu sudoare, ca de obicei, iar părul grizonant de pe tâmpale îi era unsuros. *Wayfarer* trebuia păstrată călduroasă tot timpul, ca răspuns la nevoile Navigatorului ei, însă încă din prima zi Corbin și-a făcut publică antipatia față de temperatura medie ambientală. Chiar și după ani la bordul navei, corpul lui a refuzat să se aclimataze; se pare că din pură ciudă.

Obrajii lui Corbin erau și ei roșii, deși dacă asta se datora dispoziției sale sau alergăturii trase pe scări nu avea nimeni cum să își dea seama. Ashby nu a reușit

niciodată să se obișnuiască cu vederea unei atât de pregnante roșetei în obrajii. Majoritatea umanilor din ziua de azi erau descendenți ai Flotei Exodului, care navigase cu mult dincolo de limitele Soarelui ancestral. Mulți, precum Ashby, se născuseră în chiar acele nave-fermă care aparținuseră refugiaților terranieni originari. Buckele sale negre și dese și pielea de culoarea ambrei erau rezultatul generațiilor de întrepătrunderi și amestecuri la bordul giganticelor nave. Cei mai mulți umani, fie născuți în spațiu, fie copii ai coloniilor, aveau în comun acel mix exodian fără particularitate națională.

Corbin, pe de altă parte, era fără îndoială vână de sistem Sol, deși oamenii de pe planetele natale începuseră de câteva generații încوace să semene cu exodienii. Cu toată învălmășeala asta a geneticii umanilor, tot mai apăreau din când în când – prin diverse locuri – tonuri mai deschise, chiar și în Flotă. Și totuși, Corbin era practic roz. Strămoșii lui fuseseră oameni de știință, exploratorii timpurii care construiseeră primele stații orbitale de cercetare în jurul lui Enceladus. Au rămas acolo de secole, în continuare vigilenți la dezvoltarea bacteriilor din oceanele înghețate. Cu Sol o simplă urmă fadă pe cerul de deasupra Saturnului, cercetătorii și-au pierdut din ce în ce mai mult pigmentul, cu fiecare decadă trecută. Rezultatul final era Corbin, un bărbat roz crescut pentru muncă laborioasă și fără soare pe cer.

Corbin își trecu scribul pe deasupra biroului lui Ashby. Tableta subțire și dreptunghiulară tăie pixelii ca de ceată ai ecranului și bufni în fața lui Ashby. Ashby gesticulă înspre pixeli și îi dispersă. Titlurile știrilor planând în aer se dizolvară în mănuuchiuri colorate. După care pixelii se scufundară ca un roi de insecte minusculă în cutiile projectorului, aflate de ambele laturi ale biroului. Ashby privi scribul și își ridică sprâncenele către Corbin.

— Asta, zise Corbin arătând cu un deget osos către

Respect pentru oameni și cărți

scrib, n-are cum să nu fie o glumă.

— Stai să ghicesc, remarcă Ashby. Iarăși s-a băgat Jenks peste notele tale?

Corbin se încruntă și își clătină capul. Ashby se concentra la scrib, încercând să nu râdă amintindu-și de ultima dată când Jenks a umblat neinvitat la scribul lui Corbin, înlocuind notițele acestuia cu niște trei sute șaiseci și două de variații ale aceleiași fotografii, reprezentându-l pe însuși Jenks, gol ca în ziua în care s-a născut. Ashby se gândi că una în care Jenks purta un standard cu Adunarea Galactică era chiar reușită. Imaginea avea un fel de demnitate dramatică, luând în seamă contextul.

Ashby luă scribul, rotindu-i ecranul cu susu-n jos.

Către: Căpitanul Ashby Santoso (*Wayfarer*, licență de tunelare AG nr. 387-97456)

Rs: CV pentru Rosemary Harper (certificat administrativ AG nr. 65-78-2)

Ashby recunoștu fișierul. Era CV-ul noii lor grefiere, care avea sosirea programată a doua zi. Care probabil deja se afla într-o capsulă de tranzit, sedată pe durata lungii, chinuitoarei călătorii.

— De ce îmi arăți asta? întrebă Ashby.

— Ah, deci *chiar* l-am citit, zise Corbin.

— Bineînțeles că da. V-am spus tuturor de un car de ani să citiți mesajul, ca să vă acomodați cu cine e *până* să ajungă.

Ashby n-avea nici cea mai vagă idee unde voia Corbin să bată, însă era o procedură Corbin standard. Fii mai întâi nemulțumit și explică de ce abia după.

Răspunsul lui Corbin fu previzibil, chiar înainte să deschidă gura:

— N-am avut timp.

Corbin își făcuse un obicei din a ignora atribuțiile care nu își aveau originea în propriul laborator.

— La ce dracu' te-ai gândit aducând un copil ca ea peste noi? continuă el.

— M-am gândit, zise Ashby, că am nevoie de un grefier certificat.

Nici măcar Corbin nu ar fi avut cum să conteste lucrul acesta. Hărțogăria lui Ashby era un dezastru, și, în vreme ce o navă de tunelare nu avea propriu-zis *nevoie* de un grefier pentru a-și păstra licența, gulerele albe de la Comisia de Transport a AG i-au dat clar de înțeles lui Ashby că raportările lui permanent întârziate nu-i câștigau niciun favor. Să hrănească și să plătească un membru al echipajului în plus nu era deloc ieftin, însă Ashby, după o atentă considerare a situației și după o porție zdravănă de insinuări din partea lui Sissix, a cerut Comisiei să trimită pe cineva certificat. Afacerea lui ar fi început să aibă serios de suferit pe viitor dacă nu se oprea la un moment dat din a încerca să ducă două munci de unul singur.

Corbin își încrucișă brațele și pufni:

— Ai vorbit cu ea?

— Am avut o discuție pe sib-chat decimalul trecut.

Părea în regulă.

— Părea în regulă, repetă Corbin. Încurajator.

Ashby își alese cu mare grijă următoarele lui cuvinte. Avea de a face cu Corbin, în definitiv. Regele semanticii.

— Comisia a aprobat-o. Este pe deplin calificată.

— Comisia e praf și pulbere, zise Corbin înfigându-și degetul înspre scrib. Nu are nicio experiență pe transportoare. N-a locuit niciodată în afara lui Marte, bag seamă. E proaspăt ieșită de pe poarta universității...

Ashby se căută printre degete. Era nevoie de două persoane pentru jocul acesta.

— E calificată să se ocupe de formularele AG. A lăsat ca stagiar la o companie de transport de suprafață, ceea ce necesită cam aceleași aptitudini de bază precum cele de care am eu nevoie. Vorbește fluent hanto, cu tot

Respect pentru oameni și cărți

cu gesturi și ce-o mai fi, fapt care ne-ar putea deschide nouă niște uși serioase. Vine cu o scrisoare de recomandare de la profesorul ei de relații interrasiale. Și, cel mai important, din puținul pe care l-am discutat cu ea, pare cineva cu care pot lucra alături.

— N-a făcut niciodată-nainte treaba asta. Suntem în mijlocul pustiului, în drum spre o străpungere-n orb, iar ție îți arde să aduci o puștoaică la bord.

— Nu e o puștoaică, doar e Tânără. Și fiecare a avut un prim serviciu, Corbin. Chiar și tu trebuie să fi început pe-undeva.

— Știi care a fost primul meu serviciu? Frecatul plăcuțelor cu eșantioane în laboratorul tatălui meu. Până și un *animal* dresat ar fi fost în stare să o facă. Asta ar trebui să însemne un prim serviciu, nu... Pot să-ți reamintesc ce facem noi aici? continuă bolborosind precipitat. Zburăm de colo, colo, perforând găuri – găuri la propriu – prin spațiu. Nu e genul de serviciu care să-ți ofere siguranță. E adevărat că Jenks și Kizzy mă sperie ca dracu' prin lipsa lor de griji, dar sunt experimentați. Eu nu pot să-mi fac treaba dacă trebuie să mă păzesc tot timpul de incompetența unui boboc care poate apăsa oricând butonul greșit.

— Asta era beculețul de avarie, acel beculeț cu *nu pot lucra în asemenea condiții*, care semnala momentul în care Corbin urma să o ia pe arătură. Venise timpul să îl repună pe sine.

— Corbin, nu va umbla la niciun buton. Nu o să facă nimic mai complicat decât să scrie rapoarte și să completeze formulare.

— Și să țină legătura cu grănicerii, și cu patrulele planetare, și cu clienții care întârzie plătile. Persoanele cu care suntem obligați să lucrăm nu sunt întotdeauna persoane amabile. Nu sunt toți persoane de *încredere*. Avem nevoie de cineva care îi poate struni pe ai lui, care poate răcni la vreun adjunct începător ce e convins că